

0. 1. 1 133:

Դա բանին վրայ ապահովութիւն կուտամ քեզի թէ քանի որ կարգաւ Ըստուածաշարունչը, այնքան պիտի սիրես անիկայ, քանի երթայ անոյշ պիտի դայ երկը, ու որչափ որ անոր հոգին ընդունիս, այնքան աւելի Քրիստոսի հոգին պիտի ունենաս:

ԱՍՏՈՒԾՈՅ ՀԱՅԿԱՏԱՐԱՌԻԹԻՒՆԸ

Լսողները իր ժողովուրդը առանց փորձուելի աղատ չէին լսում իր զանազան շատ աղէկ սիրած ընտանիքի զեմ չըլլալուն բազմաթիւ վիճակներուն մէջը աս զարմանալի բացատրութիւնը բոլորէ արեւելի իր ձագին վրայ ունեցած հոգեւոր առնելով։ «Ինչպէս որ արեւելի իր բոլորը կը գործէր, կը շարժէր իր ձագերուն վրայ, իր թեւերը կը տարածէր, զանոնք վրան կ'առնէր, ու թեւերով կը վերցնէր, անոնք ալ Տէրը իր ժողովուրդը պարտացոյց»։

Վրոնի թեւ արեւելի իր ձագերուն վրայ սաստիկ սէր ունի, ու հաստատաբար կը պաշտպանէ անոնք թռչնամբի յարձակմունքէն։ Տակաւին թեւակներէն այսչափ սէր ունի, բայց կը տեսնայ թեւ հարկաւոր է անոնց թռչել սորվեցունցած ատենը անանկ միջոցներու դիմել որոնք կ'երեւան թեւ խիստ են։ Երեւելի բնապատմամբ կը հաստատէ թեւ արեւելի ձագերը թռչելու չափ զօրաւոր եղանակն պէս, արեւելի իրօք կը վրոնի տեսնէ անոնք բոլորէն, ու անոնք արդիւնաւոր համար որ նորէն հոն չգառնան, բոլոր կտոր կտոր կ'ընէ։ Վսիկայ աղէկ կը բացատրէ «կը գործէր» խօսքը, ու բնապատմութիւնը կը համաձայնի։ Ծանօթ թռչունը կը տեսնայ թեւ հարկաւոր է բոլոր անանկ պատմութիւնը, որ իր չօթարող ձագը պարտաւոր է ձգել անկախ։

Բայց անոնք անկէ ելլելուն ետքը մայրերին միթէ երեսէ կը ձգէ անոնք։ Թեւ որ ձգէ «կը գործէր» պատճառէ մը չէ որ վրոնի անոնք ան տեղէն, ուր որ կ'ընան զոնէ ժամանակաւոր հանգստութիւն մը ունենալ։ Բայց ինչ զեղեցիկ է անոր ետքի հոգ տանելուն պատկերը։ «Ինչպէս որ արեւելի կը շարժէր իր ձագերուն վրայ, իր թեւերը կը տարածէր, անոնք ալ Տէրը իր ժողովուրդը պարտացոյց»։

Ու «անոնք ալ Տէրը կը պարտացոյց» իր ժողովուրդը։ «Գործէր տեսար», կ'ըսէ անկախ անոնց, «ինչ որ ըրի Եզրիպտացոյց» և ինչպէս ձեռք արեւելի թեւերուն վրայ վերցնելի ու քովս բերի»։ Մասնէ է Լսողները իր ժողովուրդը զին հաւատարմութիւնը։ Վսիկայ կը տեսնայ որ անոնց երկրին փակչելուն յօժարութիւնն ու անկէ վեր թռչելուն ծուրութիւնը կրնայ միայն խիստ երեւցած միջոցներով յաղթուել։ «Իմ ժողովուրդս», կ'ըսէ ան, «անոնք իրենց հանգստութեան տեղը։ Վսիկայ չէ ձեռք հանգիստը։ Ես աշխարհը ձեռք բնակութեանը ու ձեռք մնալու տեղը ըլլալու համար արեւած չէ, ու յարմար ալ չէ»։ Աւայսպէս իր ուստի սէրը անոնց երկրաւոր հանգստութիւնը կը խռովէ ու անոնց դիրքը անանկ անհանգիստ կ'ընէ, որ անոնք կ'ստիպուին կեցած տեղերէն դէպ ի երկիրը ելլալու։ Աւ երբոր կ'ելլան, ինտոր զթաճ կերպով անոնց կ'օգնէ ու անոր դէպի առաջ ու դէպի վեր ելլալուն իր գործը»։ «Ինչպէս որ արեւելի կը շարժէր իր ձագերուն վրայ, իր թեւերը կը տարածէր, զանոնք վրան կ'առնէր, ու թեւերով կը վերցնէր, անոնք ալ Տէրը իր ժողովուրդը պարտացոյց»։

Պատուական նշանակութիւն մը կայ «Տէրոյն բաժինը իր ժողովուրդին է» խօսքին մէջը։ Աւրիշները ունին իրենց բաժինները, Լսողները ալ իրենք ունին։ Աւ ինչպէս կը տանի անոր։ Իր սէրը ինտոր հաւատարմութիւն է, իր հաւատարմութիւնը ինտոր փափակ է։ Աւրախ ըլլանք ասանկ անհրաժեշտ ու սիրով լեցուն խաղաղութիւն մը տակն ըլլալուն ըլլալուն համար։ Աւ երբոր ներքին թեւերը գան, ճանձնանք անոնց մէջ Լսողներու մասն ըլլալը, ու յիշենք թեւ անկախ Լսողները կը տեսնայ մեր երկրաւոր ուրախութեան ու հանգիստի գաղափարները աս կերպով տակնուվրայ ընելը։

ԳՐԻԿՈՐԵՆԵՐԻՆ ԳՐԻԿՈՐ ԷՍ ՍՈՒԹԻՒՆԸ

Բոլոր ճշմարիտ Քրիստոնեաները անբաժանելի կերպով Տէր Յիսուս Քրիստոսի հետ միացած են։ Ես միտեմ թեան բնութիւնը Սուրբ Գիորգի մէջը զանազան օրինակներով ցուցուած է։ Գործիքով Լսողներուն ուստի օրինակով։ «Երբ կը կնկանը գլուխն է, ինչպէս որ Քրիստոս ալ եկեղեցիին գլուխն է»։ Երբ մը ու անոր չիմի օրինակով։ «Ես Սուրբ մէջ ընտիր» պատուական անկեան վրէժ մը կը դնեմ, դուք ալ կնիդ անի քարերու պէս՝ կը շինուիք հոգեւոր տաճար մը, առաքելներուն ու մարգարէներուն հիմին վրայ շինուած որ անոր անկիւնին գլուխը Յիսուս Քրիստոսն է, որ անով դուք ալ մէկ տեղ կը շինուիք Լսողներ ըլլալով։ Արթին ու անոր ճիշդութեան օրինակով։ «Ես որ թեւ եմ ու դուք ճիշդ եք, ինչպէս որ ճիշդ չէր արեւելի իրենք մէկ պատու թեւը, որ որ թեւին վրայ հաստատուած չըլլայ, նոյնպէս ալ դուք չէք կրնար թեւ որ իմ վրայ հաստատուած չըլլաք»։ Ու նաեւ Սարգիսի Սարգիսի ու անոր Գլխայն օրինակով։ «Ինտոր որ մարմինը մէկ է ու շատ անգամներ ունի, և ան մարմինին բոլոր անգամները որ շատ են՝ մէկ մարմին են, անանկ ալ Քրիստոսը։ Որ ամէն բաներու վրայ եկեղեցիին գլուխն է, որ ան անոր մարմինն է։ Մենք անոր մարմինին անդամներ ենք՝ անոր մարմինն ու անոր ոսկորներն են»։

Ճշմարիտ Քրիստոնեաներուն իրենց Փրկիչին հետ ունեցած միութիւնը ասանկ զանազան նշանաւոր աշխարհութիւններով Լսողներու բացատրուած է։ Վսիկայ երեւակայական միութիւն չէ, հապա իսկական, շատ սերտ, աղբուր, սիրելի, կենդանի միութիւն մըն է։ անկէ կը բղթի թողութիւն, արգարութիւն որդեգրութիւն, սրբութիւն, թեւ աս աշխարհի մէջ և թեւ աս աշխարհէս անդին բոլոր հարկաւոր օրնութիւնն ու միութեամբութիւնը, կեանք յաւիտեանական, երկիր, անոր փառքերն ու ուրախութիւնները։

Երբեք ասանկ կը վերաբերիք Քրիստոսի, ապա անոր համար անոր զիմած ըլլալով, սիրով անկախ գրկելով, կենդանի հաղորդութիւնով Լսող հետ միանալով, Վսիկայ մեր մէջ փառաց յոյս եղած ըլլալով։ Երանի ան մարդոց որոնք կրնան աս կարեւոր խնդիրն ստորապահան պատասխան մը տալ, ինչու որ «վիճակութիւնը աս է, որ Լսողները մեզ յաւիտեանական կեանք տուաւ, ու աս կեանքը անոր Որդւոյն մէջն է։ Են որ Որդին ընդունած է, կեանք ունի»։

ԳՐԻԿՈՐ ՈՒ ԶԵ ԹԵ ՄԱՐԻ ԵՍ ՕՐԻՆԿԻ

Պատուելի Լսողներ Գործերն բարոյութիւնը միշտ Սուրբ Գիորգի էր, ընտիր ու զանազան պատեհութիւններու ալ անանկ աղբուր ուստի, որ չէր նար ստորագրուել։ Պաշտօնային մէկը, որուն վրայ ատեն մը լեցուն վրէժ տահութիւն ունէր, ու որուն հետ շատ տարիներէ ի վեր խիստ մտերմութիւն ունէր, սոսկալի յայտնի մեղք մը մէջ ինկաւ, ու կրօնքին վրայ սաստիկ նախատիք մը ձգեց մէկ մեծ ժողովուրդի մը մէջ։ Ես տրամալից դէպքէն պատահած սաստիկ իրարանցում միջ ճիշդ մէջտեղը պաշտօնականներուն եկեղեցիին հետ ունեցած տարեկան ընդհանուր ժողովին ժամանակը եկաւ։ Գրացի պաշտօնականներէն մէկ քանինքը առաջարկեցին որ զանց ըլլալին պաշտօնները հասարակաց մարքին վեճակին համար, բայց աս կարգադրութեանը Պատ. Գործը բացարձակ դէմ դրաւ։ Սովորական ժողովներն եղան, ու Պատ. Գործը որոշուեցաւ քարոզը տալու։

Մեծ քաղաքի մը հաւաքուեցաւ ուրոնք անշուշտ կ'ապստին թե քարոզը իր առջի քարեկամին վերաբերեալ բան մը պիտի խօսի, ու պարապ ալ չէլան։ Քարոզը կրօնք դաւանողներուն մեղքերուն, անոնց յաճախութեանը, պատճառներուն ու սոսկալի հետեւութիւններուն վրայ էր։ Իր զեացումները աս քարոզին մէջ շատ փափուկ էին, ու մտիկ ընողներն շատերը թեւ եկեղեցական և թեւ աշխարհական, քարոզին մեծ մասին արցունքի մէջ էին։ Բայց ինք զսպեց իր զեացումը միջ քարոզին վերջանալու մօտենալուն։ Վերջը մտիկ ընողներուն դարձի չեկած մասին դառնալով՝ աղաչեց անոնց որ չհարձրանան իրենց մեղքներուն մէջ, կամ անհոգ չըլլան իրենց հոգիներուն փրկութեանը վրայով։ «Տէրոյն սպասեց վերցընողներէն» ոմանք մեղքան չեկան համար։ «Տարի չէ որ», ըսաւ փափուկ ու զիմ մը, «ասիկա աւելի որոշ վերաբերութիւն մը ընեմ, բայց ոչ, յիշեցէք որ կ'ընէ աս, ու աս իմ պաշտօնայն եղբայրներս, ու աշխարհի մէջ ամէն ուրիշ Քրիստոնեաները հաւատքի ու համարումի կողմանէ նաւաւորութեան հանդիպէին, ու խեղճ — ին պէս յանգանքի մէջ ինչպիսի, կրօնքը տակաւին ճշմարտութեան ու բարոյականութեան նոյն մեծ դրութիւնը պիտի ըլլար, ու դուք յաւիտեան կորուսած պիտի ըլլայիք թե որ անկախ մերժեցէք։ Տէր Յիսուս Քրիստոս է վարքի կանոնը, ու չէ թե մեղք պէս խեղճ մեղաւորները»։

ՄԵԿ ԳԻՐԳ ՄԵ ՈՒՆԵՑՈՂ ՄԱՐԻ

Ես օրուան մը արարած եմ, կենաց մէջն՝ նեախն օդին մէջն անցնելուն պէս կ'անցնեմ։ Ես Լսողներէն եկած հոգի մըն եմ, ու Լսողները պիտի դառնամ։ Դիշք հազար անգամներ վրայ կը թափառեմ, միջ քարոզին վրայ մը բոլորէն ալ չտեսնեմ։ Ես մէկ անփոփոխելի յաւիտեանականութեան մը մէջ կ'իյնամ, կ'ուզեմ մէկ բան մը գիտնալ, երկիրքէն ճամբան, ինտոր ապահով ելլելու է ան երջանիկ եղբորը։ Լսողները ինքի մէջ հաճեցաւ ան ճամբան մեղք սորվեցունելու։ Դիշք աս նպատակին համար երկիրքէն եկաւ։ Վսիկայ գիրքի մը մէջ գրած է. «Ոչ՝ տուր ինձի ան գիրքը. ինչալոր ըլլայ դիմը՝ տուր ինձի Լսողները Գիորգի անկախ. մէջ ինձի համար բաւական գիտնալու բան կայ։ Թող աս մէկ Գիորգ մը ունեցող մարդ ըլլամ։ Սինակ կը նստիմ վար, միայն Լսողներ հոս է. անոր առջեւ կը բանամ, ու իր գիրքը կը կարգամ աս նպատակով, այսինքն երկիրք երթալու ճամբան գտնելու։ Կայ մէկ տարակոյս մը կարգադրած նշանակութեանը վրայով. մութ կամ չհասկըցուելու բան մը կ'երեւի, սիրտս լոյս սերուն հօրը կը վերցնեմ. Տէր՝ ասիկայ քու խօսքը չէ»։ «Թե որ մէկը իմաստութիւնէ պակաս ըլլայ, թող խեղդէ Լսողներէ»։ Գործն «առատապէս կու տաս» ու չես նախատեր»։ Գործն ըսիր, «Թե որ մէկը կ'ուզէ քու կամքը ընել, անկախ պիտի գիտնայ»։ Ես կ'ուզեմ ընել, տուր որ կամքը գիտնամ։ Ետքը աս Սուրբ Գիորգին նոյնանշան համարները կը քննեմ ու վրան կը մշտմըտամ, «հոգեւոր բաները հոգեւորի հետ յարմարեցնելով»։

ՏՂԵՑՈՑ ՀԵՄԵՐ

ՆՈՐ ՄԻՐՈՅ ՀԵՄԵՐ ՄԵՐԿԱՄԻՐԻԹԻՒՆ ԸՐԵ

Աւրիշ ինչ կրնամ ընել Յիսուսի հաճելի ըլլալու համար։ Կոր սիրտը կը հարցունէ ասիկայ. վրան զի ան տղան որ անգամ մը աշխատած է Լսող հաճելի ըլլալու, կը փափար որ ալ աւելի անանկ ընէ։ Զի սիրտը տակաւին կ'ըսէ, «Երբեք ասիկա պակաս

բանով մը Լսողները հաճելի չ'ըլլուիր»։ Կոր սիրտը կ'ըսէ, «Ի՞նչ նոր բան կրնամ ընել Յիսուսի սիրտին համար»։ ԵՍՈՒՄԻ ՄԵՐՈՅ ՀԵՄԵՐ։ ՈՐԶԱՓ անգամ կ'ըսես դուն աս խօսքը։ Ի՞նչ կը նշանակէ։ Կը նշանակէ թե Յիսուս անանկ սիրելի է իր պատկերներուն, որ անոնք ինչ և իցէ բան կ'ընեն մեկզմեկու, իրենց Լսող վրայ ունեցած սէրը ցուցունելու համար։

Զիմա, թե որ Քրիստոսի քաղցր սէրը եկած է քու մանկական սրտիդ վրայ, անկախ շատ անգամ հոն պիտի ըսէ, «Յիսուս երկիրքը դացած է, ևս պատրաստ եմ բոլորը Լսող տալու, բայց իմ փոքրիկ ձեռքերս չեն կրնար ան փառաւոր ամբողջ ոտքը բան մը տանել։ Մէկը չկայ արդեօք որուն Լսող սիրտին համար կրնամ սէր ցուցունել»։ Լսողները միայն մէկ անանկ աղբար մը պիտի խնայ, կամ մէկ խեղճ հիւանդ մը, ու սիրող ընծայով մը անոր պիտի երթաս։ Սարգիս չտեսնեց իմ, անոնցմէ շնորհակալութիւն չառնելով, հապա բոլորովին Յիսուսի նայելով սորով բռն, թե «Կեղք կ'ընեմ»։ Երկիրքին մէջ չհաւանդէ անոր անցնելով՝ Լսողին վրայ նստող Յիսուսին նայէ, ու Լսող հաճութիւնը պիտի իջնայ քու սիրտը, ու անկախ երկիրքի ճառագայթով պիտի լեցունէ։

Գործն շատ չունի որ տաս. դոնէ սէր ունի տալու, ու ետքը քաղցր խօսք մը կ'ըսես ու երգ մը կ'երգես, և ինչու աղօթք մըն ալ չընես անկողինին քով, որ ասոնք անոյշ օշարակի պէս Քրիստոսի աղբարին հոգին ի վար կ'իջնէ ու անոր ուրախութենէն բարբառիլ կու տայ։ Ինչ որ կու տաս պէս է որ բան մը աժէ քեզի։ Կաւաթ մը պաղ ջուրը շատ դին բռնեց Սուրբի աղբարին քով, ու տակաւին անանկ է ան երկիրքներուն մէջ ուր որ աղբարները քիչ ու խորունկ են։ Որչափ աւելի սէր որ կը բղթի սրտեդ քու պատկերին ընծայով, այնքան աւելի ուրախութիւն կը թափէ նորէն քու սրտիդ մէջը։

Թե որ արթուն ես Տէր Յիսուսին կամքը ընելու, Վսիկայ քեզի դորձ պիտի տայ։ Ինչպէս իրմէն։ Սիրտդ բաց բռնէ ու ձեռքդ պատրաստ, ու անոնք պարգեւներ պիտի առնեն թագաւորէն իր աղբարներէն մէկ քանինքուն համար, որոց գաւաթը դատարկ է։ Ու քանի որ քու փոքրիկ պարգեւը գաւաթը կը լեցունէ, ուրախութեանը պիտի վազէ վրայէն գաւաթը ունեցողին սիրտը լեցունելու համար։ Ու պզտիկ տղի մը այցելութիւնը կարելի է «տա տրտում սրտին աս կը բռն ըսել կու տայ»։

Ինչ Տէրը եղաւ հովիւ կառավար, Եւ ես բան մը կարօտ չեմ ըլլալ»։ «Երբոր Որդին մարդոյ իր փառքովը գայ, և բոլոր սուրբ հրեշտակները իր հետը, ան ատենը իր փառքը ամբողջ պիտի նստի»։ Կարգ ան տեղը ու սորովէ ան օրինակին պէս ընել։ Սաւաթ. Ի. 31—46։

Հրեշտակները հիւանդներուն անեանները այցելութիւն կ'ընեն։ Աւ որ քուն չգար, ուր պալլուած լոյս ու աղբարակ կրակ մը կը վառի, ուր դեղնած երես խեղճ պառկած է, ուր որ տաք արցունք կը վազէ, հրեշտակները կ'երթան։ Ենոնք երգ կը բերեն գիշերը։ Ենոնք նշան կը դնեն թե «պոյն ևս ան անկողիններուն քովը արթուն ևս պատու մարդասէր դեմքերը, պոյն են մարդասէր ձեռքերը որ ճակատը կը դուրսընեն, բարձր կը տարածեն, ու արցունքները կը չորցունեն, ու Յիսուս կը փոփոսան փառաց ժառանգին ականջն, որ իրենք երկիրք տանելու համար կ'սպասեն։

Սատանան շատ աղէկ գիտէ թե Տէրը որչափ հոգ կ'ընէ պատկերներուն ըրած ծառայութիւններուն վրայով՝ որ ինք չաշխատի անոնք ետ պահելու անկէ. ուստի քեզի պիտի ըսէ, «Տակաւին շատ պզտիկ ես», ճիշդ ինտոր որ ուրիշներուն կ'ըսէ, թե «շատ զբաղմունք ունի», «շատ աղբար ես», «շատ ծեր ես»։ Երկիրք պզտիկ Սատանան կը հաստատէ որ Տէրոյն տանը դռները բանայ, կանխեղ պատրաստէ կամ կրակը վառէ, ու ձեռք չեղին քով սպասէ, մինչև որ բաւական մեծայաւաւ երբ բարձր գործեր ընելու։

Ես պէս դուն կրնաս Յիսուսի ոտքին տակը քու ունեցած հանգարտ պզտիկ տեղը բռնելու, ու քու պզտիկ սիրտդ իր սիրով տաքցած և ուրախ ընելու։

